

Curtea Supremă de Justiție
DECIZIE

25 mai 2016

mun. Chișinău

Colegiul penal al Curții Supreme de Justiție în componență:

Președinte – Nicolae Gordilă,

Judecători – Ion Guzun și Liliana Catan,

examinînd admisibilitatea în principiu a recursurilor ordinare, declarate de avocatul Valeriu Batîr în numele inculpatului Cristian Anghelici și de ultimul, prin care se solicită casarea sentinței Judecătorei Criuleni din 26 noiembrie 2015 și decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 08 februarie 2016, în cauza penală, în privința lui

Anghelici Cristian Vladimir, născut la 24 iunie 1993, originar și domiciliat în r-nul Criuleni, s. Boșcana.

Termenul examinării cauzei:

1. *Instanța de fond de la 10.12.2014 pînă la 26.11.2015;*
2. *Instanța de apel de la 17.12.2015 pînă la 08.02.2016;*
3. *Instanța de recurs de la 28.03.2016 pînă la 25.05.2016.*

Procedura prevăzută de art. 431 alin. (1) pct. 1¹) Cod de procedură penală, a fost legal executată.

Colegiul penal al Curții Supreme de Justiție asupra recursurilor ordinare în cauză în baza actelor din dosar,

C O N S T A T Ă :

1. Prin sentința Judecătorei Criuleni din 26 noiembrie 2015, Anghelici Cristian, a fost recunoscut vinovat:

- în baza art. 190 alin. (2) lit. c) Cod penal, la o pedeapsa sub formă de amendă în mărime de 500 unități convenționale;

- în baza art. 287 alin. (1) Cod penal, la o pedeapsa sub formă de amendă în mărime de 200 unități convenționale.

Conform art. 84 Cod penal, a fost stabilită pedeapsă definitivă pentru concurs de infracțiuni prin cumul total, amendă în mărime de 700 unități convenționale, ceea ce constituie 14 000 lei.

Totodată, s-a dispus a se executa de sine stătător, conform art. 87 alin. (2) Cod penal, pedeapsa aplicată prin prezenta sentință și pedeapsa aplicată prin sentința Judecătorei Criuleni din 30 mai 2013, prin care, în baza art. 163 alin. (2) lit. b) și 172 alin (1) Cod penal, lui Anghelici Cristian i-a fost stabilită pedeapsă definitivă pentru concurs de infracțiuni, închisoare pe un termen de 5 ani, iar conform art. 90 Cod penal, i-a fost suspendată condiționat executarea pedepsei cu stabilirea unui termen de probațiune de 3 ani.

2. Pentru a se pronunța, instanța de fond a constatat că, inculpatul Anghelici Cristian, la data de 21 iunie 2014, aproximativ la ora 01:00, în timp ce se afla în s. Boșcana, r-nul Criuleni, avînd scopul dobîndirii ilicite prin înșelăciune și abuz de încredere a bunurilor altei persoane, sub pretextul de a efectua un apel telefonic de pe telefonul mobil de model „Unite Huawei”, ce aparține lui Dima Gheorghe, a dobîndit ilicit de la acesta telefonul sus-menționat, cauzîndu-i astfel părții vătămate o daună materială considerabilă în sumă totală de 1 000 lei.

Tot el, la 10 iulie 2014, aproximativ la ora 22:30, aflîndu-se la terasa barului ÎI „Mîndru Iurie” din s. Boșcana, r-nul Criuleni, în timpul programului de lucru al

întreprinderii, încălcând grosolan ordinea publică și manifestând o obrăznicie deosebită, în prezența mai multor persoane care se odihneau, fără nici un motiv, intenționat i-a aplicat lui Iordachi Victor, lovituri cu pumnii și picioarele peste diferite părți ale corpului, cauzându-i astfel părții vătămate, vătămări corporale neînsemnate sub formă de edem pe cap, echimoze pe brațul stîng, pleoapa superioară a ochiului, excoriații pe spate.

3. Împotriva sentinței, procurorul a înaintat apel, prin care a solicitat casarea acesteia, rejudecarea cauzei, cu pronunțarea unei noi hotărîri, prin care Anghelici Cristian, să fie recunoscut vinovat în săvîrșirea infracțiunii prevăzute de art. 190 alin. (2) lit. c) Cod penal, cu stabilirea pedepsei sub formă de închisoare pe un termen de 3 ani cu executarea pedepsei în penitenciar de tip semiînchis.

De asemenea, procurorul a solicitat ca, Anghelici Cristian să fie recunoscut vinovat în săvîrșirea infracțiunii prevăzute de art. 287 alin. (1) Cod penal, cu stabilirea pedepsei sub formă de închisoare pe un termen de 2 ani cu executarea pedepsei în penitenciar de tip semiînchis.

Conform art. 84 alin. (1) Cod penal, pentru concurs de infracțiuni prin cumul parțial a-i stabili o pedeapsă sub formă de închisoare pe un termen de 4 ani, cu executarea pedepsei în penitenciar de tip semiînchis.

Conform art. 85 alin. (1) Cod penal, prin cumul de sentințe a adăuga parțial la pedeapsa aplicată prin noua sentință partea neexecutată a pedepsei stabilită prin sentința Judecătorei Criuleni din 30 mai 2013, stabilindu-i definitiv pedeapsa sub formă de închisoare pe un termen de 8 ani cu executarea în penitenciar de tip semiînchis.

În motivarea apelului declarat, procurorul, a invocat următoarele motive:

- pedeapsa aplicată inculpatului Anghelici Cristian, este prea blîndă;
- instanța de judecată a încălcat criteriile generale de individualizare a pedepsei prevăzute de art. 75 Cod penal;

- aplicarea pedepsei sub formă de amendă inculpatului este neargumentată deoarece instanța a considerat suficient la stabilirea pedepsei a circumstanțelor că inculpatul se caracterizează pozitiv la locul trai, repararea benevolă a daunei cauzate, însă nu a ținut cont de faptul că inculpatul a comis o infracțiune gravă și o infracțiune mai puțin gravă, nu și-a recunoscut vina și a comis infracțiunile respective fiind în termen de probațiune stabilit prin Sentința Judecătorei Criuleni din 30 mai 2013;

- inculpatul Anghelici Cristian, este o persoană predispusă spre săvîrșirea de noi infracțiuni, anterior fiind condamnat pentru comiterea infracțiunilor prevăzute de art. 163 alin. (2) lit. b) și art. 172 alin. (1) din Codul penal. Astfel, atingerea echității sociale, corectarea și reeducarea lui este posibilă doar în cazul executării pedepsei cu închisoarea.

3.1. Totodată, nefiind de acord cu sentința primei instanțe, a atacat cu apel inculpatul Anghelici Cristian și avocatul acestuia, Valeriu Batîr, prin care au solicitat casarea sentinței, rejudecarea cauzei, cu pronunțarea unei hotărîri, prin care Anghelici Cristian să fie achitat de comiterea infracțiunilor prevăzute de art. 190 alin. (2) lit. c), art. 287 alin. (1) Cod penal.

În motivarea apelului declarat, inculpatul Anghelici Cristian și avocatul acestuia, Valeriu Batîr, au invocat următoarele temeuri:

- nu a fost dovedit de către procuror, prin probe pertinente, concludente, și util administrate, învinuirea adusă lui Anghelici Cristian;

- referitor la infracțiunea prevăzută de art. 287 alin. (1) Cod penal, indică că, în acțiunile inculpatului nu există faptul infracțiunii date deoarece atît în ședința de

judecată cât și din materialele dosarului s-a stabilit că urmărirea penală a fost dusă de către organul de urmărire penală tendențios și neobiectiv și a fost pornită nemotivat cauza penală pe acest articol. Concomitent indică că s-a cunoscut că Cristian Anghelici se afla în relații ostile cu Iordache Victor și soția acestuia, Verdeș Doina.

4. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 08 februarie 2016, a fost respins ca nefondat apelul înaintat de inculpatul Anghelici Cristian și avocatul acestuia, Valeriu Batîr, împotriva sentinței Judecătorei Criuleni din data de 26 noiembrie 2015.

A fost admis apelul procurorului, casată parțial sentința, în partea stabilirii pedepsei și pronunțată o nouă hotărîre, după cum urmează:

Anghelici Cristian Vladimir, recunoscut vinovat în comiterea infracțiunii prevăzute de art. 190 alin. (2) lit. c) Cod penal, se condamnă la 3 ani închisoare cu executarea pedepsei în penitenciar de tip semiînchis, cu privarea de dreptul de a ocupa funcții de gestionare a mijloacelor financiare pe un termen de 2 ani.

Anghelici Cristian Vladimir, recunoscut vinovat în comiterea infracțiunii prevăzute de art. 287 alin. (1) Cod penal, se condamnă la 1 an închisoare cu executarea pedepsei în penitenciar de tip semiînchis.

Conform prevederilor art. 84 alin. (1) Cod penal, pentru concurs de infracțiuni prin cumul parțial al pedepselor aplicate, s-a stabilit lui Anghelici Cristian, pedeapsa definitivă sub formă de închisoare pe un termen de 3 ani și 3 luni cu executarea pedepsei în penitenciar de tip semiînchis și cu privarea de dreptul de a ocupa funcții de gestionare a mijloacelor financiare pe un termen de 2 ani.

Conform art. 85 Cod penal, la pedeapsa stabilită lui Anghelici Cristian, se adaugă parțial, prin cumularea pedepselor, pedeapsa stabilită prin sentința Judecătorei Criuleni din data de 30 mai 2013, stabilindu-i lui Anghelici Cristian, pedeapsa definitivă de 6 ani și 3 luni închisoare, cu executarea pedepsei în penitenciar de tip semiînchis și cu privarea de dreptul de a ocupa funcții de gestionare a mijloacelor financiare pe un termen de 2 ani.

În rest, sentința Judecătorei Criuleni din 26 noiembrie 2015, s-a menținut.

4.1. Pentru a se pronunța, instanța de apel a menționat că, starea de fapt și de drept se află în concordanță deplină cu materialele cauzei și corect a fost statuată de către instanța de fond. În plus, instanța de fond a dat o apreciere corectă probelor și circumstanțelor cauzei penale, examinînd probele administrate din punctul de vedere a utilității și veridicității lor, sub toate aspectele, complet și în mod obiectiv, călăuzindu-se de Lege, încadrînd just acțiunile inculpatului, Anghelici Cristian, în baza dispozițiilor art. 190 alin. (2) lit. c) și art. 287 alin. (1) Cod penal și anume „*Escrocheria, adică dobîndirea ilicită a bunurilor altei persoane prin înșelăciune sau abuz de încredere cu cauzarea de daune în proporții considerabile*” și „*Huliganismul, adică acțiunile intenționate care încalcă grosolan ordinea publică, însoțite de aplicarea violenței asupra persoanelor sau de amenințarea cu aplicarea unei asemenea violențe, de opunerea de rezistență violentă reprezentanților autorităților sau altor persoane care curmă actele huliganice, precum și acțiunile care, prin conținutul lor, se deosebesc printr-un cinism sau obrăznicie deosebită*”.

În ședința de judecată a instanței de apel, inculpatul, Anghelici Cristian, a susținut declarațiile date în instanța de fond. În plus, acesta a declarat că telefonul mobil l-a solicitat de la partea vătămată, Dima Gheorghe, cu scopul de a face un apel și a-l întoarce înapoi. Mama sa i-a restituit telefonul părții vătămate la începutul lunii septembrie. De asemenea, inculpatul a relatat că i-a spus părții vătămate că telefonul

mobil este la el și că nu îl găsește. Ulterior l-a găsit, însă acesta era deteriorat și i l-a dat mamei sale pentru a-l repara.

În pofida faptului că inculpatul, Anghelici Cristian, nu și-a recunoscut vina în comiterea infracțiunilor prevăzute de art. 190 alin. (2) lit. c), 287 alin. (1) Cod penal, vinovăția acestuia în comiterea componentelor de infracțiune încriminate se confirmă și prin cumul de probe pertinente, concludente, utile și veridice ce coroborează între ele.

Cu referire la componenta de infracțiune prevăzută de art. 190 alin. (2) lit. c) Cod penal, instanța a relatat că aceasta presupune existența următoarelor elemente constitutive.

Obiectul juridic special al infracțiunii prevăzute la art. 190 Cod penal, are un caracter complex: obiectul juridic principal îl formează relațiile sociale cu privire la posesia asupra bunurilor mobile; *obiectul juridic secundar* îl constituie relațiile sociale cu privire la libertatea manifestării de voință și minimul necesar de încredere.

Obiectul material al infracțiunii prevăzute la art. 190 Cod penal este format din bunurile care au o existență materială, sunt create prin munca omului, dispun de valoare materială și cost determinat, fiind bunuri mobile și străine pentru făptuitor.

În speță, prin acțiunile inculpatului, Anghelici Cristian, s-au periclitat în principal - relațiile sociale cu privire la posesia asupra bunurilor mobile, iar în plan secundar - relațiile sociale cu privire la libertatea manifestării de voință și minimul necesar de încredere.

Latura obiectivă a infracțiunii se exprimă în fapta prejudiciabilă care are un caracter complex alcătuită din două acțiuni (inacțiuni): a) acțiunea principală, care constă în dobândirea ilicită a bunurilor altei persoane; b) acțiunea sau inacțiunea adiacentă, care constă, în mod alternativ, în înșelăciune sau abuz de încredere; 2) urmările prejudiciabile sub forma prejudiciului patrimonial efectiv și care nu are un caracter considerabil; 3) legătura de cauzalitate dintre fapta prejudiciabilă și urmările prejudiciabile.

Cu referire la elementele constitutive ale componentei de infracțiune prevăzute de art. 190 alin. (2) lit. c) Cod penal, noțiunea „*dobândire ilicită*” are sensul autentic de „*sustragere*”.

În acest context, instanța de judecată a remarcat că se consideră „*sustragere*” luarea ilegală și gratuită a bunurilor mobile din posesia altuia, care a cauzat un prejudiciu patrimonial efectiv acestuia, săvârșită în scop de cupiditate.

Sub acest aspect, instanța de judecată a reținut că în ședința de judecată s-a stabilit cu certitudine că inculpatul, Anghelici Cristian, la data de 21 iunie 2014 sub pretextul de a efectua un apel telefonic a însușit ilicit de la partea vătămată, Dima Gheorghe, un telefon mobil de model „Unite Huawei”.

Acest fapt a fost probat în ședința de judecată prin declarațiile părții vătămate, Dima Gheorghe, date în prima instanță și în instanța de apel care a declarat că fiind înșelat de către inculpatul, Anghelici Cristian, prin faptul că avea nevoie să efectueze un apel telefonic acesta i-a transmis telefonul său mobil de model „Unite Huawei”.

La solicitarea părții vătămate de a restitui telefonul mobil, inculpatul i-a spus că nu are nici un telefon și nu ține minte să fi luat telefonul de la el.

Sub acest aspect, instanța de judecată nu poate reține versiunea profilată de inculpat, precum că a luat telefonul doar ca să se folosească de acesta. Or, acest fapt nu și-a găsit confirmare în ședința de judecată și are drept scop eludarea răspunderii penale.

În același context, instanța de apel a apreciat critic declarațiile părții vătămate, Dima Gheorghe, efectuate în cadrul instanței de apel precum că inculpatul, Cristian

Anghelici, avea intenția de a-i restitui telefonul. Ori, acestea sunt combătute cu declarațiile efectuate de partea vătămată atât la faza urmăririi penale cât și în prima instanță de judecată unde a menționat că inculpatul a refuzat să-i restituie telefonul, spunându-i că nu-l are. Mai mult, telefonul a fost restituit după depunerea plîngerii la organele de poliție, de către mama inculpatului care i-a spus că l-a găsit în casă.

La fel, instanța de judecată a respins alegațiile inculpatului, Anghelici Cristian, și a apărătorului acestuia, Valeriu Batîr, precum că primul a luat telefonul de la partea vătămată pentru a suna la cunoscuții acestuia, ceea ce și a făcut și nu l-a restituit lui Dima Gheorghe, deoarece acesta îl pierduse în iarbă iar când l-a găsit a constatat că era deteriorat și a așteptat pînă când mama sa îl va duce la reparație.

Ori, acest fapt este combătut prin declarațiile părții vătămate, Dima Gheorghe, care a declarat că atunci când l-a întrebat pe inculpat unde este telefonul său, acesta i-a răspuns că nu are nici un telefon și nu ține minte să fi luat vre-un telefon de la el.

Mai mult, decît atât partea vătămată la faza urmăririi penale a declarat că atunci când mama inculpatului i-a restituit telefonul a spus că l-a găsit în casă și nu că i l-ar fi dat Anghelici Cristian pentru a fi reparat.

Din aceleași considerente, instanța de apel a apreciat critic declarațiile părții vătămate precum că Anghelici Cristian i-a spus că îi va restitui telefonul peste o lună deoarece trebuie să-l repare. Ori la faza urmăririi penale, la scurt timp de la săvîrșirea faptei prejudiciabile cât și la faza judecării în prima instanță acesta nu a efectuat asemenea declarații, ci din contra a explicat că inculpatul i-a comunicat că în general nu are nici un telefon și nu ține minte să fi luat vre-un telefon de la el.

Instanța de apel a constatat că declarațiile date în ședința instanței de apel sunt marcate de faptul împăcării cu inculpatul, Cristian Anghelici, fapt probat și prin cererea înaintată de partea vătămată, Dima Gheorghe, în care solicită încetarea procesului pe acest temei

Instanța a respins și argumentul apărătorului inculpatului, Valeriu Batîr, precum că partea vătămată, Dima Gheorghe, benevol a transmis lui Anghelici Cristian telefonul mobil fiind cu acesta în relații de prietenie, or, inculpatul a primit telefonul mobil după ce l-a dus în eroare pe ultimul, precum că are nevoie de a efectua un apel telefonic. În acest sens, instanța de apel a enunțat și prevederile pct. 15 al Hotărîrii Plenului Curții Supreme de Justiție „Cu privire la practica judiciară în procesele penale despre sustragerea bunurilor”, nr.23 din 28.06.2004, în care se explică că este necesar ca instanțele judecătorești să ia în considerație că în cazul escrocheriei (art. 190 Cod penal) victima transmite benevol bunurile către făptuitor, sub influența înșelăciunii sau a abuzului de încredere”.

În acest context, instanța de apel a relevat că dobîndirea ilicită a telefonului mobil părții vătămate, Dima Gheorghe, a fost însoțită adiacent de înșelăciune și abuz de încredere.

Latura subiectivă a infracțiunii se exprimă prin intenție directă manifestată prin faptul că inculpatul, Anghelici Cristian, își dădea seama de caracterul prejudiciabil al acțiunilor sale, a prevăzut urmările ei prejudiciabile și a dorit în mod conștient, survenirea acestora. Astfel, din materialele dosarului rezultă că, încă de la momentul când s-a adresat către partea vătămată, Dima Gheorghe, cât și în momentul intrării în posesia telefonului mobil, acesta avea scopul de a-l sustrage și nu avea intenția de a-și onora angajamentul de a restitui telefonul.

Ce ține de agravanta indicată la lit. c), alin. (2), art. 190 Cod penal, urmează a fi relevat, caracterul considerabil sau esențial al daunei cauzate care se stabilește luîndu-se în considerare valoarea, cantitatea și însemnătatea bunurilor pentru victimă, starea

materială și venitul acesteia, existența persoanelor întreținute, alte circumstanțe care influențează esențial asupra stării materiale a victimei, iar în cazul prejudicierii drepturilor și intereselor ocrotite de lege - gradul lezării drepturilor și libertăților fundamentale ale omului.

În acest context, instanța constată faptul cauzării părții vătămate, Dima Gheorghe, de către inculpatul, Anghelici Cristian, a unor daune în proporții considerabile, pornind de la valoarea bunului mobil obținut ilegal de către inculpat, declarația părții vătămate de considerabilitatea valorii daunei produse cât și prin cercetarea minuțioasă a tuturor circumstanțelor obiective ale cauzei inclusiv cele referitoare la atitudinea inculpatului față de cunoașterea faptului că va cauza părții vătămate, prin sustragere, daune în proporții considerabile precum și faptul că partea vătămată nu este încadrat în câmpul muncii, fiind student.

În ceea ce privește raționamentele invocate în cererea de apel, precum că la organul de poliție s-a adresat părinții părții vătămate și nu însăși proprietarul telefonului mobil sustras, urmează a fi notat că în virtutea prevederilor art. 276 alin. (1) Cod de procedură penală, componența de infracțiune prevăzută de art. 190 alin. (2) lit. c) Cod penal, nu se regăsește printre infracțiunile la care urmărirea penală se pornește numai în baza plîngerii prealabile a victimei.

Referitor la faptul restituirii telefonului părții vătămate, instanța de apel a menționat că aceasta nu este un temei de absolvire de la răspundere penală ci este un criteriu care urmează a fi luat la individualizarea pedepsei.

Avînd în vedere cele expuse, instanța de apel a considerat că acțiunile infracționale ale lui Anghelici Cristian au fost corect încadrate în baza art. 190 alin. (2) lit. c) Cod penal.

4.2. Cu referire la componența de infracțiune prevăzută de art. 287 alin. (1) Cod penal, urmează a fi relatat că, aceasta presupune existența următoarelor elemente constitutive.

În speță, *obiectul juridic special* al infracțiunii prevăzute de art. 287 alin. (1) Cod penal, are un caracter complex, astfel încît *obiectul juridic principal* îl constituie relațiile sociale cu privire la ordinea publică apărute împotriva infracțiunii de huliganism iar *obiectul juridic secundar* îl formează relațiile sociale cu privire la integritatea corporală, sănătatea sau libertatea psihică (morală) a persoanei.

Astfel, prin acțiunile inculpatului, Anghelici Cristian, s-au periclitat în principal - relațiile sociale cu privire la ordinea publică și integritatea corporală.

Latura obiectivă a infracțiunii are un caracter complex care se exprimă în acțiunea principală sub modalitatea acțiunii care încalcă grosolan ordinea publică și acțiunea adiacentă care se exprimă în aplicarea violenței asupra persoanelor.

Instanța de apel a menționat că, prin acțiuni care încalcă grosolan ordinea publică se înțelege fapta săvîrșită în public, îndreptată împotriva ordinii publice, care se concretizează în acostarea jignitoare a persoanelor, în alte acțiuni similare ce încalcă normele etice, tulbură ordinea publică și liniștea persoanelor.

În acest context, instanța de apel a remarcat că prima instanță corect a reținut starea de fapt, or acest fapt rezultă din declarațiile părții vătămate, Iordachi Victor, și declarațiile martorilor, Verdeș Doina, Sandu Gheorghe.

Acest fapt este probat și prin raportul de expertiză medico-legală nr. 2161 /D din 10 septembrie, prin care s-a constatat la partea vătămată, Iordachi Victor, s-au depistat vătămări corporale neînsemnate.

Astfel, în sensul art. 287 Cod penal, prin violență se are în vedere violența soldată cu vătămarea ușoară a integrității corporale sau a sănătății ori violența soldată cu leziuni corporale care nu presupun nici dereglarea de scurtă durată a sănătății, nici pierderea neînsemnată și stabile a capacității de muncă.

În acest sens, instanța de apel a notat că prima instanță corect a reținut în faptele inculpatului, Anghelici Cristian, și prezența acțiunii adiacente exprimate în aplicarea violenței.

Instanța de apel a constatat că, inculpatul Anghelici Cristian, a săvârșit fapta prejudiciabilă în cauză într-un loc accesibil publicului (la terasa barului ÎI „Mîndru Iurie”) și în prezența mai multor persoane prezente în acel local.

Latura subiectivă a infracțiunii se exprimă prin intenție directă ori făptuitorul și-a dat seama de caracterul prejudiciabil al acțiunii sau inacțiunii sale și a dorit să încalce grosolan ordinea publică și să aplice violența asupra părții vătămate, Iordachi Victor. Motivul acestei infracțiuni sunt motive huliganice.

De asemenea, instanța de apel a apreciat critic declarațiile date de partea vătămată, Iordachi Victor, în cadrul instanței de apel precum că, acesta a luat primul scaunul, ori asemenea fapte nu au fost declarate de acesta la faza urmăririi penale și faza judecării în prima instanță cînd de la data comiterii infracțiunii trecuse mai puțin timp. Mai mult, în prima instanță, partea vătămată a declarat că inculpatul, Anghelici Cristian, a fost cel care a inițiat conflictul numindu-l cu cuvinte necenzurate și aplicîndu-i lovituri, declarații pe care instanța de apel le consideră veridice.

La fel, instanța de apel a reținut că art. 287 alin. (1) Cod penal, încriminează o componentă de infracțiune formală, care se consideră consumată din momentul realizării fie a acțiunilor care încalcă grosolan ordinea publică, însoțite de aplicarea violenței asupra persoanelor sau de amenințarea cu aplicarea unei asemenea violențe, de opunerea de rezistență violentă reprezentanților autorităților sau altor persoane care curmă actele huliganice, fie a acțiunilor care prin conținutul lor se deosebesc printr-un cinism sau obrăznicie deosebită. În speță, infracțiunea s-a consumat din momentul în care inculpatul, Anghelici Cristian, a încălcat ordinea publică și l-a numit cu cuvinte necenzurate și l-a lovit pe Iordachi Victor.

Din aceste considerente, instanța de fond în mod just a reținut în sarcina inculpatului Anghelici Cristian, încadrarea juridică corectă și anume alin. (1) al art. 287 Cod penal.

Instanța de apel a respins argumentele avocatului, Valeriu Batîr, și a inculpatului, Anghelici Cristian, expuse în cererea de apel precum că din declarațiile martorilor ordinea publică nu a fost încălcată ori acest fapt este combătut prin declarațiile martorului, Mîndru Tatiana, care a afirmat că prin acțiunile inculpatului a fost tulburată liniștea publică.

De asemenea, a respins și alegațiile expuse în cererea de apel de avocatul, Valeriu Batîr, și inculpatul precum că acesta a refuzat să fie recunoscut în calitate de parte vătămată. Ori, Iordachi Victor nu a refuzat să fie audiat în calitate de parte vătămată în cadrul primei instanțe și în instanța de apel.

Instanța de fond a analizat obiectiv cumulul de probe prin prisma prevederilor art. 101 Cod de procedură penală a stabilit corect situația de fapt, dînd faptelor prejudiciabile săvârșite de către inculpatului Anghelici Cristian încadrarea juridică corectă și anume art. 287 alin. (1) Cod penal.

4.3. Cu referire la cererile de încetare a procesului înaintate de părțile vătămate, Dima Gheorghe și Iordachi Victor, pe motiv că s-au împăcat cu acesta și nu au careva pretenții materiale sau morale față de inculpat.

Referitor la acest fapt, instanța de apel a reținut că împăcarea părților este un act bilateral, o înțelegere intervenită între partea vătămată și infractor cu privire la încetarea procesului penal și înlăturarea răspunderii penale.

De asemenea este de remarcat că, potrivit art. 109 alin. (1) Cod penal, împăcarea este actul de înlăturare a răspunderii penale pentru o infracțiune ușoară sau mai puțin gravă, iar în cazul minorilor, și pentru o infracțiune gravă infracțiuni prevăzute la capitolele II - VI din Partea specială, precum și în cazurile prevăzute de procedura penală.

În plus, urmează a fi notat că din prevederile art. 109 Cod penal rezultă că pentru a putea produce efecte, instituția împăcării părților urmează să întrunească o serie de condiții cumulative și anume.

- împăcarea părților se poate realiza doar în cazul infracțiunilor pentru care legea prevede această modalitate de înlăturare a răspunderii penale.

În speță, instanța de judecată reține că, nu sunt întrunite aceste condiții ori, din coroborarea art. 190 alin.(2) lit. c) și art. 287 alin. (1) Cod penal și art. 16 Cod penal rezultă că infracțiunea de escrocherie în forma agravată se califică ca o infracțiune gravă iar infracțiunea prevăzută la art. 287 alin. (1) Cod penal deși se atribuie la infracțiuni mai puțin grave, se află în capitolul XIII- infracțiuni pentru care nu este prevăzută posibilitatea împăcării.

În acest context, instanța de judecată atestă că deși părțile vătămate, Dima Gheorghe și Iordachi Victor, au depus cereri în care au solicitat încetarea procesului penal în privința lui Anghelici Cristian, pe motivul împăcării cu acesta, în cadrul ședinței de judecată nici inculpatul și nici apărătorul acestuia nu au pledat în susținerea acestor cereri și nu a înaintat vre-o cerere în formă scrisă sau verbal în care să solicite încetarea procesului penal pe motivul încheierii unui acord de împăcare între inculpat și părțile vătămate, ori, împăcarea părților constituie un act bilateral, este necesar acordul de voință al ambelor părți și nu numai a părților vătămate.

Prin urmare, instanța de apel a constatat că în cauza penală în privința lui Anghelici Cristian nu este realizată nici această condiție, ori acesta nu și-a exprimat în mod expres acordul în ședința de judecată în vederea realizării împăcării.

Mai mult decât atât, instanța de apel a notat că fazele următoare a judecării cauzei sînt căi de verificare a temeiniciei și legalității hotărîrii judecătorești, inclusiv și în partea aplicării procedurii împăcării părților, potrivit legii materiale și procesual penale.

Ca concluzie asupra celor etalate luînd în considerație motivele expuse mai sus cît și încadrarea juridică justă a acțiunilor inculpatului Anghelici Cristian, instanța de apel a constatat netemeinicia și ilegalitatea cererii de apel înaintată de inculpatul, Anghelici Cristian Vladimir și avocatul acestuia, Valeriu Batîr, împotriva sentinței Judecătoriei Criuleni din data de 26 noiembrie 201.

4.4. În ceea ce privește apelul înaintat de procuror, instanța de apel a menționat că, autorul apelului este de acord cu starea de fapt stabilită de instanța de fond, precum și cu încadrarea juridică a acțiunilor inculpatului, critică hotărîrea primei instanțe referitor la aplicarea unei pedepse sub formă de amendă față de Anghelici Cristian, care nu și-a recunoscut vina, a comis infracțiunile în cauză în termen de probațiune și este o persoană predispusă spre săvîrșirea de noi infracțiuni, anterior fiind condamnat pentru comiterea infracțiunilor prevăzute de art. 163 alin. (2) lit. b) și art. 172 alin. (1) din

Codul penal. Astfel, acuzatorul de stat a considerat că pedeapsa sub formă de amendă este vădit neproportională personalității lui Anghelici Cristian și circumstanțelor cauzei.

Analizând temeiul nominalizat în raport cu motivele invocate în apel, instanța de apel a constatat că acesta își găsește confirmarea la judecarea apelului declarat, existând motive temeinice de implicare a instanței de apel în sensul casării hotărârii contestate în partea individualizării și stabilirii pedepsei.

În acest context, instanța de apel a relevat că în cadrul individualizării pedepsei penale, instanța de fond urmează să acorde deplină eficiență prevederilor art. 7, 61, 75 Cod penal și la stabilirea categoriei și mărimii pedepsei să țină cont de limitele prevăzute de lege, de gravitatea infracțiunii săvârșite, de motivul acesteia, de personalitatea celui vinovat, de circumstanțele cauzei care atenuază ori agravează răspunderea, de condițiile de viață ale familiei acestuia precum și scopul pedepsei aplicate asupra corectării și reeducării vinovatului.

Instanța de apel a constatat că, acțiunile inculpatului Anghelici Cristian au fost încadrate în baza art.190 alin. (2) lit. c) Cod penal, pentru care legea penală prevede pedeapsa sub formă de amendă în mărime de la 500 la 1000 unități convenționale sau cu închisoare de la 2 la 6 ani, în ambele cazuri cu privarea de dreptul de a ocupa anumite funcții sau de a exercita o anumită activitate pe un termen de pînă la 3 ani iar în conformitate cu criteriile enunțate la art. 16 alin. (4) Cod penal, infracțiunea incriminată inculpatului se califică ca infracțiune gravă, și conform art. 287 alin.(1) Cod penal pentru care legea prevede o pedeapsă sub formă de amendă în mărime de la 200 la 700 unități convenționale sau cu muncă neremunerată în folosul comunității de la 180 la 240 de ore, sau cu închisoare de pînă la 3 ani iar din coroborare cu prevederile art. 16 alin. (3) Cod penal rezultă că se atribuie la infracțiuni mai puțin grave.

În continuare este de remarcat că conform părții descriptive a sentinței, instanța de fond s-a bazat la individualizarea pedepsei pe faptul că inculpatul este caracterizat pozitiv la locul de trai, are la întreținere și în grijă sora minoră, părinții fiind decedați.

În același timp, instanța de apel a menționat că prin sentința Judecătoriei Criuleni din data de 30 mai 2013, Anghelici Cristian a fost condamnat în baza art. 172 alin. (1) și art. 163 alin. (2) lit. b) Cod penal, fiind stabilită pedeapsă definitivă pentru concurs de infracțiuni, închisoare pe un termen de 5 ani, iar conform art. 90 Cod penal a fost suspendată condiționat executarea pedepsei cu stabilirea unui termen de probațiune de 3 ani.

Instanța de apel a considerat că aplicarea în baza unei sentințe anterioare a unei sancțiuni penale urma să-l convingă pe Anghelici Cristian despre necesitatea corijării comportamentului și încetării conduitei infracționale.

Necătfînd la aceasta, inculpatul Anghelici Cristian, și-a continuat activitatea ilegală, prin ce a demonstrat că pedeapsa anterioară nu și-a atins scopul și aflîndu-se în stare de libertate, nu a conștientizat prejudiciabilitatea acțiunilor sale și importanța valorilor sociale lezate, și a comis o nouă infracțiune în termenul de probațiune.

Mai mult decît atît, din materialele dosarului penal se atestă că la momentul pronunțării sentinței de către prima instanță pe rolul Judecătoriei Criuleni se mai află o cauză penală în privința inculpatului, Anghelici Cristian, în baza art. 271 alin. (2) Cod penal.

În pofida circumstanțelor expuse, instanța de fond, a aplicat în privința inculpatului Anghelici Cristian, cea mai blîndă pedeapsă prevăzută de normele incriminate acestuia.

Totodată, se atestă că instanța de fond în mod eronat nu a aplicat pedeapsa complementară față de Anghelici Cristian, deși sancțiunea normei cuprinse în cadrul art.

190 alin. (2) lit. c) Cod penal prevede expres sintagma în ambele cazuri cu privarea de dreptul de a ocupa anumite funcții sau de a exercita o anumită activitate pe un termen de pînă la 3 ani.

De asemenea, din prevederile legii penale rezultă că pedeapsa complementară obligatorie poate fi înlăturată doar în condițiile art. 78 alin. (2) și art. 79 Cod penal, dispoziții legale la care Judecătoria Criuleni nu a făcut trimitere în actul de condamnare a lui Anghelici Cristian.

Prin urmare, în speță instanța de fond urma în mod obligatoriu să se expună asupra aplicării sau neaplicării pedepsei complementare față de Anghelici Cristian, fapt care a fost neglijat de instanța de judecată.

În contextul celor expuse, instanța de apel a considerat că, scopul legii penale în speța dată poate fi atins doar prin aplicarea unei pedepse privative de libertate, care ar atinge scopul de reeducare a inculpatului, dar și prevenirea săvîrșirii de noi infracțiuni atît din partea acestuia, cît și a altor persoane, motiv pentru care instanța de apel va admite parțial apelul procurorului, declarat împotriva sentinței Judecătoriei Criuleni din 26 noiembrie 2015, în cauza penală privind învinuirea lui Anghelici Cristian.

În același sens instanța de apel a constatat că instanța de fond i-a stabilit inculpatului, Anghelici Cristian, o pedeapsă prea blîndă în limitele fixate în Partea specială a Codului penal, fapt care contravine dispozițiilor părții generale a acestui act normativ. Din acest considerent, instanța de apel a casat sentința atacată în partea stabilirii pedepsei și a pronunțat o nouă hotărîre.

La aplicarea pedepsei, instanța de a reținut conform art. 76 Cod penal, în calitate de circumstanțe atenuante la stabilirea pedepsei caracterizarea pozitivă a inculpatului la locul de trai și repararea benevolă a prejudiciului cauzat părții vătămate, Dima Gheorghe.

Conform prevederilor art.77 Cod penal, circumstanțe agravante - n-au fost stabilite

Circumstanțe excepționale potrivit prevederilor art. 79 Cod penal, sau de liberare de răspundere penală în baza art. 55 Cod penal, instanța de judecată nu a stabilit.

De asemenea, instanța de apel la individualizarea și stabilirea categoriei și termenului pedepsei în privința lui Anghelici Cristian a ținut cont de gravitatea infracțiunii săvîrșite - inculpatul a comis o infracțiune care face parte din categoria infracțiunilor mai puțin grave și grave, de motivul acesteia, de persoana celui vinovat - Anghelici Cristian care anterior a fost condamnat, a comis infracțiunea în termen de probațiune, iar la moment în privința acestuia mai sus intentate și alte cauze penale, nu și-a recunoscu vina, de faptul că anterior i-a fost aplicată pedeapsă nonprivativă de libertate, dar inculpatul a continuat să încalce legea penală, precum și de condițiile de viață ale familiei acestuia - faptul că părinții acestuia sunt decedați și are o soră minoră.

5. Nefiind de acord cu hotărîrile menționate, avocatul Valeriu Batîr în numele inculpatului Cristian Anghelici și ultimul, au declarat recursuri ordinare la 29.02.2016, 10.03.2016, 11.03.2016, făcînd trimitere la prevederile art. 427 alin. (1) pct. 5), 6), 8), 12) Cod de procedură penală, solicită casarea acestora, cu pronunțarea unei hotărîri de achitare în privința lui Anghelici Cristian. Recurenții invocă aceleași motive declarate în apel (pct. 3.1.). Totodată, invocă dezacordul cu aprecierea probelor; se invocă că părțile vătămate nu au pretenții materiale și morale față de inculpat; plîngere la poliție a scris mama părții vătămate dar nu însăși partea vătămată Dima Gheorghe; nu este demonstrat faptul că inculpatul a săvîrșit fapta de înșelăciune sau abuz de încredere, ori în opinia recurenților fapta trebuie să fie examinată în procedura civilă; nu sunt elementele infracțiunii de huliganism, ori inculpatul cu partea vătămată erau în relații

ostile între ei; mama părții vătămate Dima Lidia care a scris plîngere la poliție, nu a fost citată nici în prima instanță și nici în instanța de apel.

5.1. Potrivit prevederilor art. 431 alin. (1) pct. 1¹) Cod de procedură penală, procurorul a prezentat referință privind opinia asupra recursurilor declarate de avocatul Valeriu Batîr în numele inculpatului Cristian Anghelici și ultimul, prin care a menționat că, este de poziția respingerii acestor recursuri, deoarece recurenții invocă dezacordul cu modalitatea de apreciere a probelor, or motivele de reapreciere a probelor nu se conțin în temeiurile prevăzute la art. 427 alin. (1) Cod de procedură penală. Din textul deciziei rezultă că aceasta a analizat obiectiv probele administrate și hotărîrea cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția de condamnare și această hotărîre corespunde prevederile art. 414, 417 Cod de procedură penală.

6. Examinînd admisibilitatea în principiu a recursurilor ordinare declarate de avocatul Valeriu Batîr în numele inculpatului Cristian Anghelici și ultimul, în raport cu materialele cauzei și motivele invocate, Colegiul penal al Curții Supreme de Justiție consideră inadmisibilitatea acestuia, deoarece este vădit neîntemeiat, din următoarele considerente.

Conform art. 432 alin. (2) pct. 4) Cod de procedură penală, *instanța de recurs examinînd admisibilitatea în principiu a recursului declarat împotriva hotărîrii instanței de apel, este în drept să decidă asupra inadmisibilității acestuia în cazul în care constată că este vădit neîntemeiat.*

Conform art. 424 alin. (2) Cod de procedură penală, instanța de recurs, se pronunță doar în limitele temeiurilor invocate în recurs. Potrivit art. 429 alin. (1) Cod de procedură penală, recursul trebuie să fie motivat. În corespundere cu art. 430 alin. (5) Cod de procedură penală, cererea de recurs trebuie să conțină indicarea temeiurilor prevăzute în art. 427 și argumentarea ilegalității hotărîrii atacate în acest sens.

În această consecutivitate se reține că, în recursul ordinar, se invocă drept temei de casare a deciziei instanței de apel prevederile art. 427 alin. (1) pct. 5), 6), 8), 12) Cod de procedură penală, care prevede că, hotărîrea instanței de apel poate fi supusă recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel în cazul în care, cauza a fost judecată în primă instanță sau în apel fără citarea legală a unei părți; instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel sau hotărîrea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția ori motivarea soluției contrazice dispozitivul hotărîrii sau acesta este expus neclar, sau instanța a admis o eroare gravă de fapt, care a afectat soluția instanței și s-au aplicat pedepse individualizate contrar prevederilor legale; nu au fost întrunite elementele infracțiunii; faptei săvîrșite i s-a dat o încadrare juridică greșită.

Colegiul penal reține că, aceste temeiuri nu și-au găsit confirmarea în instanța de recurs.

Reieșind din prevederile art. 414 Cod de procedură penală, instanța de apel, judecînd apelul, verifică legalitatea și temeinicia hotărîrii atacate pe baza probelor examinate de prima instanță, conform materialelor din dosar, și oricăror probe noi prezentate instanței de apel sau cercetează suplimentar probele administrate de instanța de fond, fiind obligată să se pronunțe asupra tuturor motivelor invocate în apel.

Conform art. 417 alin. (1) pct. 8) Cod de procedură penală, decizia instanței de apel trebuie să cuprindă temeiurile de fapt și de drept care au dus, după caz, la respingerea sau admiterea apelului, precum și motivele adoptării soluției.

În acest sens, Colegiul penal reține că, instanța de apel a ținut cont de prevederile menționate mai sus și în baza probelor administrate legal de către organul de urmărire

penală și verificate în ședința de judecată, cu respectarea prevederilor art. 100 alin. (4) Cod de procedură penală, le-a dat o apreciere justă potrivit art. 101 Cod de procedură penală, din punct de vedere al pertinentei, utilității, concludenței, veridicității și coroborării reciproce, stabilind cu certitudine toate aspectele de fapt și de drept, astfel ajungând la concluzia corectă cu privire la vinovăția inculpatului în comiterea infracțiunilor incriminate lui, iar pedeapsa i-a fost stabilită în conformitate cu prevederile art. 7, 61, 75, 76 Cod penal.

Referitor la temeiul invocat de recurenți în temeiul art. 427 alin. (1) pct. 5) Cod de procedură penală, cauza a fost judecată în primă instanță sau în apel fără citarea legală a lui Dima Lidia, Colegiul penal menționează că, acest argument urmează a fi respins, ori în materialele cauzei este prezentă cererea de la Dima Gheorghe, în care solicită să fie recunoscut în calitate de parte vătămată și parte civilă pe această cauză penală (f.d. 15, vol. I). Mai mult, în ședința instanței de apel, apărătorul nu a solicitat audierea lui Dima Lidia.

Cît privește temeiul invocat de recurenți privind încălcarea art. 427 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală, instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel sau hotărîrea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția ori motivarea soluției contrazice dispozitivul hotărîrii sau acesta este expus neclar, sau instanța a admis o eroare gravă de fapt, care a afectat soluția instanței și s-au aplicat pedepse individualizate contrar prevederilor legale, Colegiul penal menționează că din conținutul recursurilor nu se invocă asupra căror motive nu s-a expus instanța de apel, în fapt nefiind de acord cu aprecierea probelor, iar dezacordul cu privire la aprecierea probelor de către instanța de apel, nu constituie temei prevăzut la alin. (1) art. 427 Cod de procedură penală.

Colegiul penal consideră că instanța de apel legal și întemeiat a pronunțat decizia, constatînd corect stabilirea circumstanțelor de fapt și de drept, analizînd obiectiv cumulul de probe prin prisma art. 101 Cod de procedură penală, din punct de vedere al pertinentei, concludenței, veridicității și coroborării lor, corect concluzionînd asupra vinovăției inculpatului de săvîrșirea infracțiunii imputate, motivîndu-și soluția în acest sens (pct. 4.1. din prezenta decizie).

Mai mult, Colegiul penal reține că argumentele importante indicate în recursuri, au fost obiect de discuție în instanța de apel, care la judecarea apelului, a verificat legalitatea și temeinicia hotărîrii atacate în baza probelor examinate de prima instanță, conform materialelor din cauza penală, prin citirea lor în ședința de judecată, cu consemnarea în procesul-verbal.

Totodată, instanța de recurs menționează că conform procesului-verbal al ședinței de judecată în instanța de apel (f.d. 6-14, vol. II), atît partea apărării cît și inculpatul, în conformitate cu prevederile art. 24 alin. (4) Cod de procedură penală, și-au ales poziția, modul și mijloacele de susținere a ei de sine stătător, fiind independenți de instanță, însă n-au solicitat cercetarea suplimentară a probelor, inclusiv audierea martorilor sau prezentarea altor probe.

La fel, potrivit art. 27 Cod de procedură penală, judecătorul și persoana care efectuează urmărirea penală apreciază probele în conformitate cu propria lor convingere, formată în urma cercetării tuturor probelor administrate. Nici o probă nu are putere probantă dinainte stabilită.

Cît privește motivul precum că, instanța a admis o eroare gravă de fapt, Colegiul penal în această ordine de idei specifică că, pentru a constitui caz de casare eroarea de fapt trebuie să fie gravă, adică, pe de o parte, să fi influențat asupra soluției cauzei, iar

pe de altă parte să fie vădită, neîndoielnică. Eroarea gravă de fapt nu privește dreptul de apreciere a probelor, ci discrepanța între cele reținute de instanță și conținutul real al probelor, prin ignorarea unor aspecte evidente ce au avut drept consecință pronunțarea altei soluții decât cea pe care materialul probator o susține. Dar, verificând probatoriul administrat în cauză, prin prisma argumentelor invocate de recurent, Colegiul le consideră ca nefondate, în sensul că vinovăția inculpatei de săvârșirea infracțiunii incriminate se dovedește indubitabil din probele acumulate și că, la caz, nu a fost comisă nici o gravă eroare de fapt de către instanța de fond sau cea de apel la judecarea cauzei, care ar duce la casarea hotărârii atacate și adoptarea unei alte soluții.

În ceea ce privește raționamentele invocate în recursurile ordinare, precum că la organul de poliție s-a adresat părinții părții vătămate și nu însăși proprietarul telefonului mobil sustras, urmează a fi notat că în virtutea prevederilor art. 276 alin. (1) Cod de procedură penală, componenta de infracțiune prevăzută de art. 190 alin. (2) lit. c) Cod penal, nu se regăsește printre infracțiunile la care urmărirea penală se pornește numai în baza plîngerii prealabile a victimei.

Mai mult decât atât, potrivit art. 262 alin. (1) Cod de procedură penală, organul de urmărire penală poate fi sesizat despre săvârșirea sau pregătirea pentru săvârșirea unei infracțiuni prevăzute de Codul penal prin plîngere, **denunț**, autodenunț, depistarea nemijlocit de către organul de urmărire penală sau procuror a bănuielii rezonabile cu privire la săvârșirea unei infracțiuni.

Astfel, urmărirea penală în cazul componentei de infracțiune prevăzută de art. 190 alin. (2) lit. c) Cod penal poate fi pornită și prin alte modalități de sesizare și anume prin denunț.

Referitor la temeiul invocat de recurent: pct. 8) din alin. (1) al art. 427 Cod de procedură penală, Colegiul relevă că, potrivit dispoziției punctului respectiv: „hotărârea instanței de apel conține o eroare de drept atunci când nu au fost întrunite elementele infracțiunii”, însă acest temei nu și-a găsit confirmare la examinarea cauzei, nefiind stabilite presupusele erori de drept invocate de către recurent.

Mai mult ca atât, Colegiul menționează că, motivarea hotărârii este un proces de analiză și sinteză a actelor și lucrărilor dosarului, care nu presupune în mod necesar expunerea tuturor elementelor amănunțit, atîta timp cît sunt valorificate toate aspectele relevante din punct de vedere probatoriu și sunt menționate componentele obligatorii ale unei motivări a hotărârii penale, așa cum s-a procedat, de altfel, în cauza de față. Investite cu o situație de fapt, instanța de apel, ca urmare a efectuării cercetării judecătorești, just a stabilit și a reținut în sarcina lui Anghelici Cristian încadrarea juridică corespunzătoare prevăzută la art. 190 alin. (2) lit. c) și art. 287 alin. (1) Cod penal.

Nerecunoașterea vinovăției de către inculpat în comiterea infracțiunii de escrocherie nu poate servi temei pentru achitarea acestuia, dat fiind faptul că, în cursul judecării cauzei au fost administrate probe care confirmă cu certitudine vina acestuia în comiterea infracțiunii nominalizate, iar cele invocate de recurent sub acest aspect sunt apreciate de către instanța de recurs drept o modalitate de exercitare a dreptului la apărare, urmîndu-se scopul evitării răspunderii penale.

Versiunea inculpatului este combătută prin probe pertinente, concludente, utile și veridice, iar pe parcursul examinării cauzei în instanța de apel a fost stabilit cu certitudine că acțiunile lui Anghelici Cristian întrunesc elementele constitutive ale componentei de infracțiune prevăzute de art. 190 alin. (2) lit. c) și art. 287 alin. (1) Cod penal.

Colegiul penal apreciază critic argumentele recurenților precum că faptele inculpatului nu constituie elementele infracțiunii incriminate, pe motiv că relațiile dintre inculpat și partea vătămată pe art. 190 alin. (2) lit. c) Cod penal, poartă caracter civil și nu penal și pe art. 287 alin. (1) Cod penal, părțile au fost în relații ostile.

Colegiul penal, la fel reține că argumentele invocate de recurenți, întru totul coincide cu argumentele invocate în cererea de apel, care au format obiect de discuție la judecarea cauzei în apel și cărora instanța de apel le-a dat o motivare corespunzătoare, argumentată și pe larg expusă în prezenta decizie la pct. 4.1. și 4.2., soluție pe care instanța de recurs și-o însușește pe deplin, și a cărei reluare nu se mai impune.

Astfel, Colegiul penal menționează că, în faptele incriminate inculpatului Anghelici Cristian se regăsesc elementele infracțiunii prevăzute de art. 190 alin. (2) lit. c) și 287 alin. (1) Cod penal.

Cît privește motivul invocat de recurenți precum că, părțile vătămate au solicitat în scris încetarea procesului penal pe motiv că, nu au pretenții față de inculpat, Colegiul penal menționează că, potrivit art. 109 alin. (1) Cod penal, împăcarea este actul de înlăturare a răspunderii penale pentru o infracțiune ușoară sau mai puțin gravă, iar în cazul minorilor, și pentru o infracțiune gravă infracțiuni prevăzute la capitolele II - VI din Partea specială, precum și în cazurile prevăzute de procedura penală.

În speță, instanța de judecată reține că, nu sunt întrunite aceste condiții ori, din coroborarea art. 190 alin.(2) lit. c) și art. 287 alin. (1) Cod penal și art. 16 Cod penal rezultă că infracțiunea de escrocherie în forma agravată se califică ca o infracțiune gravă iar infracțiunea prevăzută la art. 287 alin. (1) Cod penal deși se atribuie la infracțiuni mai puțin grave, se află în capitolul XIII- infracțiuni pentru care nu este prevăzută posibilitatea împăcării.

Astfel, instanța de apel corect a respins și acest argument.

La fel, în recursurile depuse de inculpatul Anghelici Cristian și apărătorul său, Valeriu Batîr, se mai invocă ca temei de casare a hotărîrilor judecătorești și art. 427 alin. (1) pct. 12) Cod de procedură penală - faptei săvîrșite i s-a dat o încadrare juridică greșită.

Colegiul penal remarcă că nici acest temei nu și-a găsit confirmare, or temeiul dat se invocă numai în cazul cînd faptei săvîrșite i s-a dat o altă încadrare juridică greșită, iar în cazul supus judecării recurenții solicită achitarea inculpatului și nu reîncadrarea acțiunilor, or invocînd acest temei nici nu concretizează în baza cărei norme juridice urmează să fie încadrate acțiunile lui Anghelici Cristian.

Toate probele prezentate și cercetate în mod legal în instanța de apel au indicat la confirmarea vinovăției inculpatului în comiterea infracțiunilor ce i se impută.

Prin urmare, argumentele recurenților se combat prin materialele cauzei, iar instanța de apel s-a pronunțat asupra tuturor circumstanțelor de fapt și de drept relevante și și-a motivat concluziile în baza cumulului de probe administrate în cauză, cărora le-a dat o apreciere justă și obiectivă, prin prisma art.101 Cod de procedură penală, din punct de vedere al pertinentei, concludenței, utilității, veridicității și coroborării reciproce, stabilind cu certitudine toate aspectele de fapt și de drept.

Din considerentele expuse, Colegiul penal conchide că, temeiurile invocate de recurenți prevăzute la art. 427 alin. (1) pct. 5), 6), 8) și 12) Cod de procedură penală, nu și-au găsit confirmare la examinarea recursurilor depuse de către avocatul Valeriu Batîr în numele inculpatului Cristian Anghelici și de ultimul. Astfel de erori de drept în

speța examinată nu s-au comis, prin urmare, hotărârea atacată este legală și întemeiată, iar recursurile urmează a fi declarate inadmisibile ca fiind vădit neîntemeiate.

7. În conformitate cu art. 432 alin. (2) pct. 4) Cod de procedură penală, Colegiul penal,

D E C I D E:

Inadmisibilitatea recursurilor ordinare, declarate de avocatul Valeriu Batîr în numele inculpatului Cristian Anghelici și de ultimul, împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 08 februarie 2016, în cauza penală, în privința lui **Anghelici Cristian Vladimir**, ca fiind vădit neîntemeiate.

Decizia este irevocabilă.

Pronunțată integral la **22 iunie 2016**.

Președinte:

Nicolae Gordilă

Judecători:

Ion Guzun

Liliana Catan